

URSULA POZNANSKI
ELANUS

URSULA POZNANSKI
ELANUS

U EDITURA
NICART

1

Trenul se opri brusc, după o smucitură. Ca și cum mecanicul de locomotivă ar fi vrut mai curând să gonească mai departe, prin stația Rothenheim, fără să oprească, și s-ar fi hotărât numai în ultimul moment să acționeze frânele.

Era de înțeleș, fu de părere Jona, deși manevra aceasta de oprire aproape că-l făcuse să cadă din picioare. Își apucă mai strâns valiza din aluminiu și aruncă o privire afară.

Totul era cenușiu. Străzi cenușii, case cenușii, vreme cenușie. Fotografiile din broșura de prezentare pe care i-o trimisese Universitatea Privată Victor Franz Hess odată cu invitația arătau cumva altfel.

Jona își atârnă rucsacul de umăr și, când coborî din tren, fu întâmpinat de o ploaie mărunță.

Însă nici urmă de Helmreichi. Bineînțeleș! O dată ajungea și trenul la timp și atunci trebuia să întârzie familia care îl găzduia. Nici nu s-ar fi putut altfel. Asta era soarta lui Jona, în general.

Oftând, se îndreptă spre clădirea gării, căutând cu privirea cele două chipuri banale pe care le văzuse la profilurile de Facebook ale soților Helmreich. Silvia și Martin. Poate că s-au uitat pe fereastră dimineață, au suferit un episod de depresie și au hotărât să-și pună capăt zilelor.

Înțeleaptă decizie, murmură Jona, căutând să se adăpostească sub streășina gării de ploaia înțepită.

Trecură cinci minute. Trecură zece. În cele din urmă scoase, cu ezitare, telefonul din buzunarul pantalonilor.

Silvia Helmreich. Apelă numărul salvat și ascultă tonul de apel. Sună de trei ori, apoi, după a patra oară, intră mesageria vocală: *Bună ziua! Din păcate, nu pot răspunde la telefon în acest moment. Vă rog, lăsați mesajul dumneavoastră după semnalul sonor!*

O voce ascuțită care mima o bucurie atât de forțată, încât Jona renunță pe loc la intențiile lui de a lăsa o impresie bună.

– Bună! Sunt Jona Wolfram. Vă amintiți? Nu? Păi, sunt cel pe care ar fi trebuit să-l luați de la gară la ora 16.25. Sau, cel puțin, așa ați discutat cu părinții mei, pentru că personal încă nu am avut plăcerea. Dar nu vă faceți griji, întâi terminați-vă liniștită tura de cumpărături sau ședința de pedichiură, mai aștept puțin. Stau chiar lângă un bărbat foarte de treabă, cu barbă, care s-a oferit

să împartă cu mine doi litri de vin roșu. Deci, nicio grabă!

Dar, încă înainte să închidă telefonul, Jona își dădu seama că făcuse un gest prostesc. Mai ales treaba cu cumpărăturile și pedichiura avea să i se ia în nume de rău. Se putea la fel de bine ca bunicuța tocmai să fi fost călcată de un camion.

Dădu din cap la propria-i nesăbuiță. Nu înțelegea nici mort cum de inteligența care îi adusese la vârsta de doar șaptesprezece ani o bursă integrală la o universitate de elită îl trăda mereu în situațiile cele mai obișnuite.

Ținu telefonul în mână și se gândi la câteva scuze care ar fi sunat convingător, în timp ce aștepta telefonul furios al Silviei Helmreich.

Deși, dacă se gândea mai bine, nu punea mare preț pe o conversație cu ea. Însă un alt fel de răspuns i-ar fi picat foarte bine. Jona oftă. De ce nu-i trecuse prin cap să o includă în agenda lui?

Îi căută din nou numărul, dar de această dată pe aplicația lui specială de mesagerie:

Sunt la gară, dar, din păcate, nu vă văd nicăieri.
E totul în regulă? Calde salutări, Jona Wolfram

După nici două minute, telefonul îl înștiință printr-un ton de clopoțel că primise un SMS:

Îmi cer scuze, apar imediat. Cinci minute, maximum zece. Mă bucur să vă cunosc! Silvia

Îi răspunsese. Jona rânji satisfăcut. Acum ea îi aparținea. Da, avea să-l cunoască. Iar el pe ea, încă și mai bine.

Se gândi dacă nu trebuia să sune cât mai repede și la universitate, ca să stabilească o primă întâlnire personală cu rectorul. Dr. Carl Schratter. Dacă te-ai fi luat după poza de pe pagina de întâmpinare a site-ului universității, ai fi zis că e un om prietenos, cu părul blond-cenușiu, pieptănat foarte apăsător spre spate și cu un nas destul de mare. Chiar cu două zile în urmă, Jona promisese un e-mail de la el, cu un mesaj de întâmpinare și asigurarea pentru a patra sau a cincea oară că se bucura foarte, dar cu adevărat foarte tare să poată ura bun venit la universitatea sa unui asemenea talent excepțional precum Jona.

Părea de treabă acest Carl Schratter. Știa să îl aprecieze pe Jona.

Chiar în clipa în care suna la biroul rectoratului, de după colț se ivi, în sfârșit, Silvia Helmreich, complet răvășită.

- Îmi cer mii de scuze! Tu ești Jona, așa-i? Îmi pare foarte rău, Jona, zise și-i luă valiza din aluminiu, pe care el făcu un efort să se abțină să i-o smulgă mitocănește din mână.

- O iau eu, zise el. Nu trebuie să cărați nimic în locul meu, serios.

Ea se uită agitată în jur și apoi zâmbi, ca și cum trebuia să-și aducă aminte cum se face.

- Cum crezi. Majoritatea lucrurilor tale au ajuns deja de mult la noi. Trei valize și două genți, nu-i așa?

- Da, îi răspunse măsurând-o cu privirea din cap până în picioare. Ce v-a reținut atât de mult?

Părea atât de epuizată, de parcă ar fi venit la gară în pas alergător. Se gândi un pic prea mult la un răspuns.

- Am avut o problemă cu mașina. Soțul îmi zice de luni de zile s-o duc la service, dar am amânat mereu. O să se supere, dar o merit.

Nu are rost să ne gândim dacă poate mă supăr și eu, își zise Jona necăjit.

- Ar fi fost grozav dacă m-ați fi sunat să mă informați și pe mine.

Ea clipi năucită, ca și cum aceasta ar fi fost o idee cu totul nouă pentru ea.

- Da, da, ai dreptate aici. Îmi pare foarte rău. Mă tem că nu am început tocmai cu dreptul.

Jona nu răspunse, ci merse tăcut alături de ea spre mașină, insistând să-și pună singur bagajul înăuntru. După ce ieșiră din parcare, luă din nou cuvântul.

- V-ați ascultat mesaje vocale din ultima jumătate de oră?

Ea îl privi și dădu negativ din cap.

- Bun. Ar fi mai bine să uitați de ele.

Casa era tencuită în două tonuri de albastru și era înconjurată de o grădină foarte îngrijită. Jona bifă în minte toate simptomele clare ale convenționalului și conformismului: căsuțe pentru păsări - bifat, arbuști de tuia - bifat, grătarul din cărămizi de la centrul de bricolaj - bifat, piscină de mărimea unei scuiători - bineînțeles, bifat. Numai piticii de grădină nu îi vedea, dar își propuse să le dăruiască vreo doi sau trei, doar ca să întregască imaginea cu adevărat.

- Stai doar o clipă! zise Silvia Helmreich, lup-tându-se cu sistemul de închidere a ușilor mașinii care, evident, scoase un sunet specific. Vreau doar să mă asigur că totul e în regulă, continuă zâmbind către Jona. Știi tu, prima impresie.

Jona trebui să-și muște buzele ca să nu izbucnească în râs. De parcă ar fi putut să-i mai schimbe cu ceva prima impresie! De parcă după aproape o oră de așteptare în gară ar mai fi putut să-l irite niște șosete murdare aruncate pe podea!

Însă de această dată, abia dacă trebui să aștepte un minut până să i se facă semn să intre.

- Așadar, bine ai venit! Sper că te vei simți bine la noi, Jona. Hai să ne tutuim, bine? Spune-mi Silvia!

Îi întinse mâna, pe care el i-o strânse după o scurtă ezitare.

- Camera ta este la primul etaj. Poți să-ți decorezi pereții cum vrei. Nicio problemă. Semnalul WLAN este, de asemenea, foarte bun acolo sus.

Lui Jona nu îi păsa prea mult de pereți, însă semnalul WLAN era aproape vital.

- Mulțumesc, Silvia. Atunci o să încep să desfac bagajele.

Ea încuviință, porni înainte sus pe trepte și deschise apoi prima ușă pe stânga.

- Iată! Baia este la capătul opus al holului. O vei împărți doar cu Kerstin; Martin și cu mine avem propria baie.

Aa, da. Aproape că uitase complet de existența lui Kerstin, deși știa de la părinții lui că soții Helmreich aveau o fiică de douăzeci și doi de ani. Deci își dădea bine seama cât de mult urma să fie ocupată baia.

Camera nu era mare, dar pentru el era de ajuns. Jona inspectă cu ochii mijii ursulețul de pluș pe care i-l pusese pe pernă, după care îl luă și îl cază în dulapul de haine.

Bagajele pe care părinții i le trimiseseră în urmă cu o săptămână sosiseră deja. Jona își înfipse căștile în urechi, dădu muzica la maximum și începu să despacheteze.

- Or să te desfacă în cele mai mici bucăți, zise Kerstin amuzată înainte de a băga o altă furculiță de spaghete în gură.

- Kerstin! exclamă Silvia, lăsând să-i cadă tacâmurile în farfurie cu un clinchet. Controlează-te, da?! Jona se va descurca de minune, nu văd de ce nu. Mergeți la una dintre cele mai bune universități din regiune, o universitate de elită, sper că acolo se pricep să se poarte cu alții.

- E un bazin cu rechini, decretă Kerstin impasibilă. Iar el - l-ai auzit să zică ceva în ultimul sfert de oră? E un atotștiutor. Un mic atotștiutor care se crede mai tare decât oricine. Or să-l perceapă drept concurență și or să-i facă viața cât mai grea cu puțință. Cu atât mai mult cu cât apare după primele patru săptămâni de la începerea semestrului. Tratament special de la bun început.

Jona dădu din umeri.

- Nu am făcut decât să răspund la întrebările voastre. În propoziții complete, gramatical corecte, e adevărat, iar dacă asta deja mă face un atotștiutor, atunci mă întreb ce înseamnă exact „elită” la universitatea asta.

Silvia oftă, în schimb Kerstin râse cu zgomot.

- Mă bucur că ești aici. O să fie foarte distractiv.

Din capătul mesei se auzi cineva dregându-și vocea. Martin Helmreich abia dacă scosese un

cuvânt, dar în acel moment își ridică privirea din farfurie. Era palid și părea obosit.

- E cu adevărat o mare bucurie să aud cât de mult îți apreciezi universitatea, Kerstin. Mama ta și cu mine ne-am înhămat să ducem o adevărată povară ca să putem să te trimitem acolo.

Oh, nu, placa cu victimizarea. La început, Jona simți un fel de simpatie pentru Kerstin. Să ai parte de asemenea părinți era ghinion curat. Aruncă o privire spre fața suferindă a Silviei. *Ce povară ducem noi toți...*

Iar acum îl primiseră și pe Jona. Desigur, s-au oferit voluntari și oricum primeau destui bani pentru asta, dar Jona se putea folosi de situație ca să le scoată ochii, în caz de nevoie. Dar nu azi.

- Atunci sper că eu nu sunt o povară suplimentară, zise el mios și văzu cum Helmreich ridică iritat din sprâncene.

- Bineînțeles că nu, răspunse el, întorcând capul într-o parte, după care privi un moment spre fereastra în care se oglindea camera de zi, părând a fi deja cu mintea pe alte tărâmuri. Mulțumesc pentru masă, Silvia. A fost foarte bun. Acum cred că mă duc sus.

Jona așteptă să se stingă sunetul pașilor lui Martin pe trepte.

- La fel și eu. Sunt rupt de oboseală. A fost o zi lungă și mâine cred că o să fie la fel.

Ieși fără să aștepte vreun răspuns sau să își strângă farfuria. Urcă scările câte două odată și închise ușor ușa camerei sale.

În sfârșit, singur. În sfârșit, liniște.

Jona îngenunche în fața patului și trase de dedesubt valiza din aluminiu. Era încuiată, iar cheia era bine ascunsă. Și deocamdată așa avea să rămână. Era mult prea devreme ca să deschidă valiza. Și de ce ar fi făcut-o? Până acum nu se arătase nimeni care să merite să îi fie trimis Elanus pe urme.